

جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری عربی سوریه، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، چین، دانمارک، رواندا، رومانی، زلاندنو، زیمبابوه، ساحل عاج، سری لانکا، سنت وینسنت و گرنادین، سن سیژ، سنگاپور، سنگال، سوئد، سیشلز، شیلی، عراق، عربستان سعودی، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، کامبوج، کانادا، کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کوبا، کویت، گابن، گامبیا، گرجستان، گواتمالا، گینه‌ی جدید، لبنان، لیبی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیتوانی، لیختنشتاین، مالدیو، مالی، مجارستان، مراکش، مغولستان، مکزیک، موزامبیک، موناکو، میانمار، نامیبیا، نپال، نروژ، نیکاراگوا، ونزوئلا، ویتنام، هائیتی، هلند، هندوراس، هندوستان، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونتنگرو) و یونان.

۱۲. تا ۱۳ اوت ۱۹۹۷، ۱۴۸ دولت عضو معاهده‌ی بین‌المللی رفع هر نوع تبعیض نژادی شده‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسرائیل، اسلوواکی، اسلوانی، افغانستان، اکوادور، الجزایر، السالوادور، امارات متحد عربی، انگلستان، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایالات متحد آمریکا، ایتالیا، ایران (جمهوری اسلامی)، ایسلند، باریادوس، باهاما، بحرین، برزیل، بروندی، بلژیک، بلغارستان، بتگلادش، بوتسوانا، بورکینافاسو، بوسنی هرزگووین، بولیوی، بیلاروسیا، پاکستان، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، ترکمنستان، ترینیداد و توباگو، توگو، تونس، تونگا، جامائیکا، جزایر سلیمان، جزایر ویرجین، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق لاتوس، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیک، جمهوری عربی سوریه، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، جمهوری یوگوسلاوی سابق مقدونیه، چاد، چین، دانمارک، رواندا، رومانی، زامبیا، زلاندنو، زیمبابوه، ژاپن، ساحل عاج، سری لانکا، سنت لوشا، سنت وینسنت و گرنادین، سن سیژ، سنگال، سوئد، سوئیس، سوازیلند، سودان، سورینام، سومالی، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عراق، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، قطر، کامبوج، کامرون، کانادا،

کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کنگو، کوبا، کویت، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گابن، گامبیا، گواتمالا، گویان، گینه، گینه‌ی جدید، لبنان، لیبی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، ماداگاسکار، مالاوی، مالت، مالدیو، مالی، مجارستان، مراکش، مصر، مغولستان، مکزیک، موریتانی، موریس، موزامبیک، موناکو، نامیبیا، نپال، نروژ، نیجر، نیجریه، نیکاراگوا، ونزوئلا، ویتنام، هائیتی، هلند، هندوستان، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونتنگرو) و یونان.

۱۳. در نوامبر ۱۹۹۳ یکی از این هیأت‌ها به جمهوری فدراتیو یوگوسلاوی (صربستان و مونتنگرو) فرستاده شد تا در جهت برقراری گفت‌وگو برای حل مسالمت‌آمیز مسائل حقوق بشر که به تبعیض نژادی میان آلبانیایی‌ها و مقامات رسمی در کوزوو مربوط می‌شدند، کوشش کند. این کمیته همچنین یکی از اعضایش را در چارچوب برنامه‌ی خدمات مشاوره‌ای و کمک فنی به مرکز حقوق بشر ملل متحد به کرواسی فرستاد تا به حکومت این کشور در اجرای این معاهده یاری رساند.

۱۴. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، ۲۴ دولت اعلامیه‌ی مربوط به ماده‌ی ۱۴ معاهده‌ی بین‌المللی رفع هر نوع تبعیض نژادی را تدوین کرده‌اند: استرالیا، اسلوواکی، اکوادور، الجزایر، اوروگوئه، اوکراین، ایتالیا، بلغارستان، پرو، جمهوری کره، دانمارک، سنگال، سوئد، شیلی، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، قبرس، کستاریکا، لوکزامبورگ، مجارستان، ایسلند، نروژ و هلند.

۱۵. در دو مورد از این شکایت‌ها، تجاوز به معاهده مشاهده شده و هر دو شکایت برضد هلند بوده است. یکی از این شکایت‌ها به زنی ترک مربوط می‌شده که خود را قربانی تبعیض در محل کار می‌دانسته و دیگری به خانواده‌ای مراکشی که به رد مسکن اعانه‌ای اعتراض داشته است. تا هنگام چاپ این کتاب نتیجه‌ی پرونده‌ها روشن نشده است و بنابراین تا زمانی که گزارش ادواری بعدی کشور متهم را در اختیار نداشته باشیم، نمی‌توانیم از اقدامات آن کشور برای اصلاح امور باخبر شویم.

۱۶. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، ۱۶۰ دولت عضو معاهده‌ی رفع هر نوع تبعیض بر ضد زنان بوده‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا،

آندورا، آنگولا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، اریتره، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسرائیل، اسلواکی، اسلوانی، اکوادور، الجزایر، السالوادور، اندونزی، انگلستان، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، یاربادوس، باهاما، برزیل، بلژیک، بلغارستان، بلیز، بنگلادش، بنین، بوتان، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونڈی، بوسنی هرزگووین، بولیوی، بیلاروسیا، پاراگوئه، پاکستان، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، تایلند، ترکمنستان، ترکیه، ترینیداد و توباگو، توگو، تونس، جامائیکا، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق لائوس، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، چاد، چین، دانمارک، دومینیک، رواندا، رومانی، زامبیا، زلاندنو، زیمبابوه، ژاپن، ساحل عاج، ساموا، سری لانکا، سنت کیتس و نویس، سنت لوشا، سنت وینسنت و گرنادین، سنگاپور، سنگال، سوئد، سوئیس، سورینام، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عراق، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، قیرقیزستان، کامبوج، کامرون، کانادا، کرواسی، کُستاریکا، کلمبیا، کنگو، کنیا، کوبا، کومور، کویت، کیپ ورده (دماغه‌ی سبز)، گابن، گامبیا، گرانادا، گرجستان، گواتمالا، گویان، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، گینه‌ی جدید، لبنان، لتونی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیبی، لیتوانی، لیختنشتاین، ماداگاسکار، مالای، مالت، مالدیو، مالزی، مالی، مجارستان، مراکش، مصر، مغولستان، مکزیک، موریتس، موزامبیک، نامیبیا، نپال، نروژ، نیجریه، نیکاراگوا، وانواتو، ونزوئلا، ویت نام، هائیتی، هلند، هندوراس، هندوستان، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۱۷. این کنفرانس نقطه‌ی اوج سال بین‌المللی زن بود.

۱۸. این کنفرانس در اواسط دهه‌ی ملل متحد برای زنان: برابری، توسعه و صلح (۱۹۷۶ - ۱۹۸۵) برگزار شد.

۱۹. قطع‌نامه‌ی شماره‌ی ۱۹۹۴/۴۵ (بند ۱۲) مورخ ۴ مارس ۱۹۹۴.

۲۰. این اعلامیه با قطع‌نامه‌ی شماره‌ی ۴۸/۱۰۴، مورخ ۲۰ دسامبر ۱۹۹۳ به

تصویب رسیده است.

۲۱. تا ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۱۹۰ کشور به معاهده‌ی حقوق کودک پیوسته‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، آندورا، آنگولا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، اریتره، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسرائیل، اسلواکی، اسلوانی، افغانستان، اکوادور، الجزایر، السالوادور، امارات متحد عربی، اندونزی، انگلستان، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایتالیا، ایران (جمهوری اسلامی)، ایرلند، ایسلند، یاربادوس، باهاما، بحرین، برزیل، برونڈی، بلژیک، بلغارستان، بلیز، بنگلادش، بنین، بوتان، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونڈی، بوسنی هرزگووین، بولیوی، بیلاروسیا، پاراگوئه، پاکستان، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، تایلند، ترکمنستان، ترکیه، ترینیداد و توباگو، توگو، تونس، تونگا، تووالو، جامائیکا، جزایر سلیمان، جزایر مارشال، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق کره، جمهوری دموکراتیک خلق لائوس، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری عربی سوریه، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، جیبوتی، چاد، چین، دانمارک، دولت‌های فدرال میکرونزی، دومینیک، رواندا، زامبیا، زلاندنو، زیمبابوه، ژاپن، سائوتومه و پرنسیپ، ساحل عاج، ساموا، سان‌مارینو، سری لانکا، سنت کیتس و نویس، سنت لوشا، سنت وینسنت و گرنادین، سن‌سیئز، سنگاپور، سنگال، سوئد، سوئیس، سوازیلند، سودان، سورینام، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عراق، عربستان سعودی، عمان، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، قزاقستان، قطر، قیرقیزستان، کامبوج، کامرون، کانادا، کرواسی، کُستاریکا، کلمبیا، کنگو، کنیا، کوبا، کومور، کویت، کیپ ورد (دماغه‌ی سبز)، کیریباتی، گابن، گامبیا، گرانادا، گرجستان، گواتمالا، گویان، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، گینه‌ی جدید، لبنان، لتونی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیبی، لیتوانی، لیختنشتاین، ماداگاسکار، مالای، مالت، مالدیو، مالزی، مالی، مجارستان، مراکش، مصر، مغولستان، مکزیک، موریتانی، موریتس، موزامبیک، میانمار، ناورو، نامیبیا، نپال، نروژ، نیجریه، نیکاراگوا، نیکاراگوا، وانواتو، ونزوئلا، ویت نام، هائیتی، هلند، هندوراس، هندوستان، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۲۱. نیکاراگوا، نیو، وانواتو، ونزوئلا، ویتنام، هائیتی، هلند، هندوراس، هندوستان، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.
۲۲. یونیسف برنده‌ی جایزه‌ی نوبل صلح در ۱۹۶۵ شد.
۲۳. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، منشور آفریقایی حقوق و آسایش کودکان فقط به امضای ۷ کشور رسیده است (اوگاندا، بورکینافاسو، زیمبابوه، سیشلز، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، موریس و نیجر).
۲۴. مطالعه‌ی حقوق اشخاص متعلق به اقلیت‌های قومی، دینی و زبانی. این بررسی را فرانچسکو کاپوتورتی، گزارش‌گر ویژه‌ی برگزیده‌ی کمیسیون فرعی در بیست و چهارمین اجلاسش در ۱۹۷۱، تدوین کرده است.
۲۵. گزارشی درباره‌ی راه‌های ممکن آسان‌سازی حل مسألت‌آمیز و سازنده‌ی مسألت اقلیت‌ها. این گزارش را آ. اید در ۱۹۹۱ - ۱۹۹۳ تهیه کرده است.
۲۶. این اعلامیه با قطع‌نامه‌ی شماره‌ی ۴۷/۱۳۵، مورخ ۱۸ دسامبر ۱۹۹۲ به تصویب رسیده است.
۲۷. قطع‌نامه‌ی شماره‌ی ۴۸/۱۳۸ مجمع عمومی به تاریخ ۲۰ دسامبر ۱۹۹۳.
۲۸. در یکی از این موارد یک زن بومی کانادایی به نام لاولیس به کمیته‌ی حقوق بشر شکایت کرد که پس از فسخ نکاح با مردی غیر بومی، به موجب قوانین داخلی از اعاده‌ی حق بومی بودن خود منع گشته است. «کمیته» رأی داد که در این مورد ماده‌ی ۲۷ نقض شده است. در پی این رأی، کانادا قوانین ملی خود را برای انطباق با حقوق بین‌المللی تغییر داد.
۲۹. این گزارش دبیرکل سازمان ملل متحد در پی اجرای بیانیته‌ای تنظیم شده که در اجلاس سران شورای امنیت در ۳۱ ژانویه ۱۹۹۲ به تصویب رسیده است. تاریخ ارائه‌ی گزارش، ژوئن ۱۹۹۲ است.
۳۰. در دسامبر ۱۹۹۴، کنفرانس امنیت و همکاری در اروپا (CSCE) به سازمان امنیت و همکاری در اروپا بدل شد (OSCE) که بیش از ۵۰ دولت عضو آن هستند.

۳۱. در ۳۱ مه ۱۹۷۷، ده دولت عضو معاهده‌ی شماره‌ی ۱۶۹ سازمان بین‌المللی کار درباره‌ی اقوام بومی و قبایل در کشورهای مستقل بوده‌اند: بولیوی، پاراگوئه، پرو، دانمارک، کُستاریکا، کلمبیا، گواتمالا، مکزیک، نروژ و هندوراس.
۳۲. قطع‌نامه‌ی ۴۸/۱۶۳ به تاریخ ۲۱ دسامبر ۱۹۹۳.
۳۳. معاهده‌ی بهبود سرنوشت مجروحان و بیماران نیروهای مسلح به هنگام مأموریت جنگی؛ معاهده‌ی بهبود سرنوشت مجروحان، بیماران و غریقان نیروهای مسلح در دریا؛ معاهده‌ی رفتار با اسیران جنگی؛ معاهده‌ی پشتیبانی از اشخاص غیرنظامی در دوران جنگ. این چهار معاهده در ۱۲ اوت ۱۹۴۹ به تصویب رسیده و در ۲۱ اکتبر ۱۹۵۰ به اجرا گذاشته شده‌اند.
۳۴. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، ۱۸۸ دولت عضو این چهار معاهده‌ی ژنو (۱۹۴۹) بوده‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، آندورا، آنگولا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسرائیل، اسلوواکی، اسلوونی، افغانستان، اکوادور، الجزایر، السالوادور، امارات متحد عربی، اندونزی، انگلستان، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایالات متحد آمریکا، ایتالیا، ایران (جمهوری اسلامی)، ایرلند، ایسلند، باربادوس، باهاما، بحرین، برزیل، برونی، بلژیک، بلغارستان، بلیز، بنگلادش، بنین، بوتان، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونودی، بوسنی هرزگووین، بولیوی، بیلاروسیا، پاراگوئه، پاکستان، پالائوس، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، تایلند، ترکمنستان، ترکیه، ترینیداد و توباگو، توگو، تونس، تونگا، تووالو، جامائیکا، جزایر سلیمان، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق کره، جمهوری دموکراتیک خلق لاوس، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری عربی سوریه، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، جیبوتی، چاد، چین، دانمارک، دولت‌های فدرال میکرونزی، دومینیک، رومندا، رومانی، زامبیا، زلاندنو، زیمبابوه، ژاپن، سائوتومه و پرنسپیه، ساحل عاج، ساموا، سان‌مارینو، سری‌لانکا، سنت‌کیتس و نویس، سنت‌لوشا، سنت‌وینسنت و گرنادین، سن‌سیئر، سنگاپور، سنگال،

سوئد، سوئیس، سوازیلند، سودان، سورینام، سومالی، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عراق، عربستان سعودی، عمان، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، قزاقستان، قطر، قیرقیزستان، کامبوج، کامرون، کانادا، کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کنگو، کنیا، کوبا، کومور، کویت، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، کیریباتی، گابن، گامبیا، گرانادا، گرجستان، گواتمالا، گویان، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، گینه‌ی جدید، لبنان، لتونی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیبی، لیتوانی، لیختنشتاین، ماداگاسکار، مالاوی، مالت، مالدیو، مالزی، مالی، مجارستان، مراکش، مصر، مغولستان، مکزیک، موریتانی، موریس، موزامبیک، موناکو، میانمار، نامیبیا، نپال، نروژ، نیجر، نیجریه، نیکاراگوا، وانواتو، ویت‌نام، هائیتی، هلند، هندوراس، هندوستان، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۳۵

اولین مقاله‌نامه‌ی الحاقی به معاهده‌های ژنو در ۷ دسامبر ۱۹۷۸ و ۳۱ اوت ۱۹۹۷ به اجرا گذاشته شد. ۱۴۷ دولت به آن پیوسته‌اند: آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، آنگولا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسلواکی، اسلوانی، اکوادور، الجزایر، السالوادور، امارات متحد عربی، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایتالیا، ایسلند، باربادوس، باهاما، بحرین، برزیل، برونی، بلژیک، بلغارستان، بلیز، بنگلادش، بنین، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونیدی، بوسنی هرزگوین، بولیوی، بیلاروسیا، پاراگوئه، پالائوس، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، ترکمنستان، توگو، تونس، جامائیکا، جزایر سلیمان، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق کره، جمهوری دموکراتیک خلق لانوس، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیکن، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری عربی سوریه، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، جیبوتی، چاد، چین، دانمارک، دولت‌های فدرال میکرونزی، دومینیک، رواندا، رومانی، زامبیا، زلاندنو، زیمبابوه، سائوتومه و پرنسپه، ساحل عاج، ساموا، سان‌مارینو، سنت‌کیتس و نویس، سنت‌لوشا، سنت‌وینسنت و گرنادین، سن‌سیئز، سنگال، سوئد، سوئیس، سوازیلند، سورینام، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عربستان

سعودی، عمان، غنا، فدراسیون روسیه، فنلاند، قبرس، قزاقستان، قطر، قیرقیزستان، کامبوج، کانادا، کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کنگو، کوبا، کومور، کویت، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گابن، گامبیا، گرجستان، گواتمالا، گویان، گینه، گینه بیسائو، گینه‌ی استوایی، لتونی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیختنشتاین، ماداگاسکار، مالاوی، مالت، مالدیو، مالی، مجارستان، مصر، مغولستان، مکزیک، موریتانی، موریس، موزامبیک، نامیبیا، نروژ، نیجر، نیجریه، وانواتو، ویت‌نام، هلند، هندوراس، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۳۶

دومین مقاله‌نامه‌ی مربوط به معاهده‌های ژنو در ۷ دسامبر ۱۹۷۸ و ۳۱ اوت ۱۹۷۷ به اجرا گذاشته شد. ۱۳۹ دولت به این مقاله‌نامه پیوسته‌اند: آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسلواکی، اسلوانی، اکوادور، الجزایر، السالوادور، امارات متحد عربی، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایتالیا، ایسلند، باربادوس، باهاما، بحرین، برزیل، برونی، بلژیک، بلغارستان، بلیز، بنگلادش، بنین، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونیدی، بوسنی هرزگوین، بولیوی، بیلاروسیا، پاراگوئه، پالائوس، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، ترکمنستان، توگو، تونس، جامائیکا، جزایر سلیمان، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق لانوس، جمهوری دومینیکن، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، جیبوتی، چاد، چین، دانمارک، دولت‌های فدرال میکرونزی، دومینیک، رواندا، رومانی، زامبیا، زلاندنو، زیمبابوه، سائوتومه و پرنسپه، ساحل عاج، ساموا، سان‌مارینو، سنت‌کیتس و نویس، سنت‌لوشا، سنت‌وینسنت و گرنادین، سن‌سیئز، سنگال، سوئد، سوئیس، سوازیلند، سورینام، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عمان، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیلیپین، قبرس، قزاقستان، قیرقیزستان، کامرون، کانادا، کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کنگو، کومور، کویت، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گابن، گامبیا، گرجستان، گواتمالا، گویان، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، لتونی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیختنشتاین، ماداگاسکار،

مالاوی، مالت، مالدیو، مالی، مجارستان، مصر، مغولستان، موریتانی، موریس، نامیبیا، نروژ، نیجر، نیجریه، وانواتو، هلند، هندوراس، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۳۷. بعضی از پژوهش‌گران عقیده دارند که معاهده‌ی یونسکو برای حمایت از اموال فرهنگی در موقع درگیری مسلحانه، قواعد اجرایی آن و نیز مقاله‌نامه‌ی مربوط به این معاهده و قطع‌نامه‌های کنفرانس (۱۹۵۴) بخشی از حقوق انسان‌دوستانه محسوب می‌شوند.

۳۸. کمیته‌ی بین‌المللی صلیب سرخ (CICR) و فدراسیون بین‌المللی جمعیت‌های صلیب سرخ و هلال احمر، همراه با جمعیت‌های ملی صلیب سرخ و هلال احمر، جنبش بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر را تشکیل می‌دهند. کمیته‌ی بین‌المللی صلیب سرخ در سال‌های ۱۹۱۷، ۱۹۴۴ و ۱۹۶۳ جایزه‌ی صلح نوبل را برده است.

۳۹. اولین اجلاس این دادگاه در نوامبر ۱۹۹۳ در لاهه (هلند) برگزار شده است.

۴۰. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، ۱۲۶ دولت هم معاهده‌ی وضعیت پناهندگان را (که در ۱۹۵۴ به اجرا گذاشته شد) و هم مقاله‌نامه‌ی مربوط به آن را (که در ۱۹۶۷ به اجرا گذاشته شد) امضا کرده‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، آنگولا، اتریش، اتیوپی، ارمنستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسلواکی، اسلوانی، اکوادور، الجزایر، السالوادور، انگلستان، اوروگوئه، اوگاندا، باهاما، برزیل، بلژیک، بلغارستان، بلیز، بنین، بوتسوانا، بورکینافاسو، بوروندی، بوسنی و هرزگووین، بولیوی، پاراگوئه، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، ترکیه، توگو، تونس، تووالو، جزایر سلیمان، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیکن، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری کره، جمهوری متحد تانزانیا، جیبوتی، چاد، چین، دانمارک، دومینیک، رواندا، رومانی، زلاندنو، زیمبابوه، ژاپن، سانتوتومه و پرنسپیه، ساحل عاج، ساموآ، سن سیئز، سنگال، سوئد، سوئیس، سودان، سورینام، سومالی، سیرالئون، سیشلز، شیلی، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، قیرقیزستان،

کامبوج، کامرون، کانادا، کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کنگو، کنیا، گابن، گامبیا، گواتمالا، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، گینه‌ی جدید، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیتوانی، لیختنشتاین، مالاوی، مالت، مالی، مجارستان، مراکش، مصر، موریتانی، موزامبیک، نروژ، نیجر، نیجریه، نیکاراگوا، هائیتی، هلند، هندوراس، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و زامبیا. کشورهایی که این معاهده را امضا نکرده‌اند، عبارت‌اند از: سنت‌وینسنت و گرنادین، ماداگاسکار، موناکو و نامیبیا. کشورهای زیر نیز مقاله‌نامه‌ی مربوط به معاهده‌ی وضعیت پناهندگان را امضا نکرده‌اند: ایالات متحد آمریکا، سوازیلند، کیپ‌ورده و ونزوئلا.

۴۱. تلاش‌های کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان با اعطای جایزه‌ی صلح نوبل در ۱۹۵۴ و ۱۹۸۱ پاداش داده شدند.

۴۲. کمیساریای عالی ملل متحد برای پناهندگان چنین کمکی را در آذربایجان، بوسنی هرزگووین، تاجیکستان و سری‌لانکا عرضه کرده است.

۴۳. از سخنان خانم اگاتا، کمیسر عالی پناهندگان ملل متحد، در ۵ مارس ۱۹۹۳ در برابر کمیسیون حقوق بشر.

۴۴. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۴۳ دولت عضو معاهده‌ی سازمان وحدت آفریقا درباره‌ی جنبه‌های ویژه‌ی مسائل پناهندگان در آفریقا بوده‌اند: آفریقای جنوبی، آنگولا، اتیوپی، الجزایر، اوگاندا، بنین، بوتسوانا، بورکینافاسو، بوروندی، توگو، تونس، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری متحد تانزانیا، چاد، رواندا، زامبیا، زیمبابوه، سنگال، سوازیلند، سودان، سیرالئون، سیشلز، غنا، کامرون، کنگو، کنیا، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گامبیا، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، لسوتو، لیبیا، مالاوی، مالی، مصر، موریتانی، موزامبیک، نیجر و نیجریه.

۴۵. در ۱۹۹۴ تعداد کشورهایی که در کمیته‌ی حقوق بشر بررسی شده‌اند به پنجاه و پنج رسیده است.

۴۶. در ژوئن ۱۹۹۴، ده مأموریت موضوعی (با دامنه‌ی جهانی) و چهارده مأموریت

مربوط به کشور یا وضعیتی معین وجود داشته است.

۴۷. در ۱۹۹۳، ۵۵۲۳ مورد جدید از ناپدید شدن در ۳۰ کشور ثبت شده است. جمع کل موارد در حال بررسی در گروه کار در دسامبر ۱۹۹۳، ۳۳۸۴۳ بوده است.
۴۸. افغانستان، ایران (جمهوری اسلامی)، رواندا، عراق، کوبا، میانمار، هائیتی و یوگوسلاوی سابق.
۴۹. وضعیت گینه‌ی استوایی، سرزمین‌های اشغالی اعراب (از جمله فلسطین)، و زئیر سابق. همچنین یک گروه کار در مورد آفریقای جنوبی، کمیته‌ی ویژه‌ی تحقیق درباره‌ی رفتارهای اسرائیلی‌هایی که حقوق بشر اهالی سرزمین‌های اشغالی اعراب را نقض می‌کنند، و کمیته‌ی اجرای حقوق سلب‌ناپذیر ملت فلسطین وجود داشته‌اند.
۵۰. در ۱۹۹۴ شش نماینده و خبرنگار محلی در زاگرب (کرواسی) در خدمت گزارش‌گر ویژه‌ی یوگوسلاوی سابق بوده‌اند.
۵۱. اعلامیه و برنامه‌ی عمل وین، ماده‌ی ۲، بند ۱۸.
۵۲. خوزه آیالا - لاسو (اکوادور) اولین کمیسر عالی حقوق بشر ملل متحد بود. در ۱۹۹۷ او استعفا داد و خانم مری رابینسون جانشین وی شد.
۵۳. در چارچوب این اقدامات پیش‌گیرانه، کمیسر عالی اقداماتی را در جهت کاهش تنش‌ها و تثبیت اوضاع در بوروندی انجام داده تا از تجاوزات گسترده به حقوق بشر پیش‌گیری شود. در نیمه‌ی ژوئن ۱۹۹۴ در پی مذاکرات با حکومت، با حضور هیأتی از مرکز حقوق بشر در بوروندی برای کمک به اجرای برنامه‌ی گسترده‌ی همکاری فنی در عرصه‌ی حقوق بشر موافقت شد. در این برنامه، نظرخواهی از کارشناسان، ساختن نهادهای ضروری و فعالیت‌های آموزشی، پرورشی و اطلاع‌رسانی پیش‌بینی شده بود.
۵۴. به عنوان مثال می‌توان از نمایندگی‌های محلی این مرکز در بوروندی، کامبوج، گواتمالا و مالاوی نام برد.
۵۵. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، ۸۶ دولت به معاهده‌ی یونسکو درباره‌ی پیکار با تبعیض

آموزشی پیوسته‌اند: آرژانتین، آلبانی، آلمان، اردن، ارمنستان، اسپانیا، استرالیا، اسرائیل، اسلوواکی، اسلوانی، اکوادور، الجزایر، اندونزی، انگلستان، اوکراین، اوگاندا، ایتالیا، ایران (جمهوری اسلامی)، باربادوس، برزیل، برونئی، بلغارستان، بلیز، بنین، بوسنی هرزگووین، بیلاروسیا، پاناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، تونس، جزایر سلیمان، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دومینیکن، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری متحد تانزانیا، جمهوری مولداوی، چین، دانمارک، دومینیک، رومانی، زلاندنو، سری‌لانکا، سنت‌وینسنت و گرنادین، سنگال، سوئد، سوازیلند، سیرالئون، شیلی، عراق، عربستان سعودی، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیلیپین، قبرس، قیرقیزستان، کرواسی، کُستاریکا، کنگو، کوبا، کویت، گرجستان، گواتمالا، گینه، لبنان، لوکزامبورگ، لهستان، لیبیا، لیبی، ماداگاسکار، مالت، مجارستان، مراکش، مصر، مغولستان، موریتس، نروژ، نیجر، نیجریه، نیکاراگوا، ونزوئلا، ویتنام، هلند و یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو).

۵۶. مقاله‌نامه‌ی یونسکو برای ایجاد کمیسیون آشتی و میانجی‌گری که مسئول یافتن راه‌حل اختلافات میان دولت‌های عضو معاهده‌ی پیکار با تبعیض آموزشی است، در ۱۹۶۲ به تصویب رسیده و در ۱۹۶۸ به اجرا گذاشته شده است. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۳۱ دولت به این مقاله‌نامه پیوسته‌اند: آرژانتین، آلمان، اردن، اسپانیا، استرالیا، اسرائیل، انگلستان، اوگاندا، ایتالیا، برونئی، پاناما، پرتغال، جزایر سلیمان، دانمارک، دومینیک، سنت‌وینسنت و گرنادین، سنگال، فرانسه، فیلیپین، قبرس، کُستاریکا، گواتمالا، لیبی، ماداگاسکار، مالت، مراکش، مصر، نروژ، نیجر، ویتنام و هلند.
۵۷. توصیه‌نامه‌ی مربوط به وضعیت هنرمندان (۱۹۸۰)، معاهده‌ی جهانی حق مؤلف (۱۹۵۲)، اصلاح شده در (۱۹۷۱) و توصیه‌نامه‌ی مربوط به وضعیت پژوهش‌گران علمی (۱۹۷۴).

۵۸. سازمان بین‌المللی کار در ۱۹۶۹ جایزه‌ی صلح نوبل را برده است.
۵۹. آلبانی، آلمان، آندورا، اتریش، اسپانیا، استونی، اسلوواکی، اسلوانی، انگلستان،

اوکراین، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، بلژیک، بلغارستان، پرتغال، ترکیه، جمهوری چک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری مولداوی، دانمارک، رومانی، سان‌مارینو، سوئیس، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، قبرس، کرواسی، لتونی، لوکزامبورگ، لهستان، لیتوانی، لیختنشتاین، مالت، مجارستان، نروژ، هلند و یونان.

۶۰. آلبانی، آلمان، آندورا، اتریش، اسپانیا، استونی، اسلواکی، اسلوانی، انگلستان، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، بلژیک، بلغارستان، پرتغال، ترکیه، جمهوری چک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، دانمارک، رومانی، سان‌مارینو، سوئد، سوئیس، فرانسه، فنلاند، قبرس، لوکزامبورگ، لهستان، لیتوانی، لیختنشتاین، مالت، مجارستان، نروژ، هلند و یونان.

۶۱. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۲۰ دولت عضو منشور اجتماعی اروپایی بوده‌اند: آلمان، اتریش، اسپانیا، انگلستان، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، بلژیک، پرتغال، ترکیه، دانمارک، سوئد، فرانسه، فنلاند، قبرس، لوکزامبورگ، مالت، نروژ، هلند و یونان.

۶۲. سازمان وحدت آفریقا که در ۱۹۶۳ ایجاد شده، در اواسط سال ۱۹۷۷، ۵۳ عضو داشته است: آفریقای جنوبی، آنگولا، اتیوپی، اریتره، الجزایر، اوگاندا، بنین، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونڈی، توگو، تونس، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری متحد تانزانیا، جیبوتی، چاد، رواندا، زامبیا، زیمبابوه، سانتو تومه و پرنسیپه، ساحل عاج، سنگال، سوازیلند، سودان، سومالی، سیرالئون، سیشلز، غنا، کامرون، کنگو، کنیا، کومور، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گابن، گامبیا، گینه، گینه‌ی استوایی، گینه‌ی بیسائو، لسوتو، لیبیا، لیبی، ماداگاسکار، مالاوی، مالی، مصر، موریتانی، موریس، موزامبیک، نامیبیا، نیجر، نیجریه و جمهوری دموکراتیک عربی صحرا که سازمان وحدت آفریقا آن را به رسمیت شناخته (عضویت مراکش در ۱۹۸۴ به حالت تعلیق درآمده است).

۶۳. آنگولا، الجزایر، اوگاندا، بنین، بوتسوانا، بورکینافاسو، برونڈی، توگو، تونس، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری دموکراتیک عربی صحرا،

جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری متحد تانزانیا، جیبوتی، چاد، رواندا، زامبیا، زیمبابوه، سانتو تومه و پرنسیپه، ساحل عاج، سنگال، سوازیلند، سودان، سومالی، سیرالئون، سیشلز، غنا، کامرون، کنگو، کنیا، کومور، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گابن، گامبیا، گینه و گینه‌ی بیسائو، گینه‌ی استوایی، لسوتو، لیبیا، لیبی، ماداگاسکار، مالاوی، مالی، مصر، موریتانی، موریس، موزامبیک، نامیبیا، نیجر و نیجریه.

۶۴. در ژوئیه‌ی ۱۹۹۴ بیش از صد شکایت فردی از شاکیان غیر دولتی دریافت شده که بیشتر آن‌ها به سازمان‌های غیرحکومتی در بیرون از آفریقا تعلق داشته‌اند.

۶۵. در ۱۹۹۴ «کمیسیون» پنجاه و دو مورد از چنین پرونده‌هایی را بررسی کرده است.

۶۶. این مورد فقط یک بار در ۱۹۹۴ اتفاق افتاد که به گزارش نقض حقوق بشر توسط مالاوی مربوط می‌شد.

۶۷. این سازمان در آغاز تأسیس در ۱۸۹۰ «اتحاد بین‌المللی جمهوری‌های آمریکایی» نام داشت و سپس در ۱۹۴۸ «سازمان دولت‌های آمریکایی» نامیده شد.

۶۸. این دولت‌ها عبارت‌اند از: آرژانتین، آنتیگوا و باربودا، اکوادور، السالوادور، اوروگوئه، ایالات متحد آمریکا، باربادوس، باهاما، برزیل، بلیز، بولیوی، پاراگوئه، پاناما، پرو، ترینیداد و توباگو، جامائیکا، جمهوری دومینیکن، دومینیک، سنت‌کیتس و نویس، سنت‌لوشا، سنت‌وینسنت و گرنادین، سورینام، شیلی، کانادا، کُستاریکا، کلمبیا، گرانادا، گواتمالا، گویان، مکزیک، نیکاراگوا، ونزوئلا، هائیتی و هندوراس. در ۱۹۶۲ عضویت کوبا را سازمان دولت‌های آمریکایی به حالت تعلیق درآورد. کوبا منشور این سازمان را رد نکرده است و کمیسیون بین‌آمریکایی حقوق بشر وضعیت کوبا را زیر نظر دارد و درباره‌ی آن گزارش تهیه می‌کند.

۶۹. چنین اجازه‌ای را آرژانتین، السالوادور، جمهوری دومینیکن، سورینام، شیلی، گواتمالا و هائیتی صادر کرده‌اند.

۷۰. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۲۵ دولت معاهده‌ی آمریکایی حقوق بشر را امضا کرده‌اند: آرژانتین، اکوادور، السالوادور، اوروگوئه، باربادوس، برزیل، بولیوی، پاراگوئه، پاناما، پرو، ترینیداد و توباگو، جامائیکا، جمهوری دومینیکن، دومینیک، سورینام، شیلی، کستاریکا، کلمبیا، گرانادا، گواتمالا، مکزیک، نیکاراگوا، ونزوئلا، هائیتی و هندوراس.

۷۱. در ۳۱ مه ۱۹۹۷ فقط نه کشور مقوله‌نامه‌ی الحاقی به معاهده‌ی آمریکایی حقوق بشر را در عرصه‌ی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی امضا کرده‌اند: اکوادور، السالوادور، اوروگوئه، برزیل، پاراگوئه، پاناما، پرو، سورینام و مکزیک.

۷۲. در ۳۵، ۱۹۷۵ دولت در امضای این سند شرکت کرده بودند. در آغاز ۱۹۹۶ تعداد آن‌ها به ۵۴ رسید: آذربایجان، آلبانی، آلمان، اتریش، ارمنستان، ازبکستان، اسپانیا، استونی، اسلواکی، انگلستان، اوکراین، ایالات متحد آمریکا، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، بلژیک، بلغارستان، بوسنی هرزگووین، بیلاروسیا، پرتغال، تاجیکستان، ترکمنستان، ترکیه، جمهوری چک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری مولداوی، دانمارک، رومانی، سان‌مارینو، سن‌سینژ، سوئد، سوئیس، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، قبرس، قزاقستان، قرقیزستان، کانادا، کرواسی، گرجستان، لتونی، لوکزامبورگ، لهستان، لیتوانی، لیختنشتاین، مالت، مجارستان، موناکو، نروژ، هلند، یونان و یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو؛ عضویت این کشور به حالت تعلیق درآمده است).

۷۳. نگاه کنید به اعلامیه و برنامه‌ی عمل وین، ماده‌ی ۱، بند ۳۸.

۷۴. قطع‌نامه‌ی شماره‌ی ۲۸/۱۲۶ مجمع عمومی به تاریخ ۱۰ دسامبر ۱۹۹۳.

۷۵. مقوله‌نامه‌ی الحاقی به معاهده‌ی آمریکایی حقوق بشر در ۳۱ مه ۱۹۹۷ به اجرا گذاشته نشد، زیرا فقط به امضای چهار دولت رسیده بود: اوروگوئه، برزیل، پاناما و ونزوئلا.

۷۶. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۲۵ دولت عضو مقوله‌نامه‌ی شماره‌ی ۶ مربوط به معاهده‌ی اروپایی حقوق بشر بوده‌اند: آلمان، آندورا، اتریش، اسپانیا، اسلواکی،

اسلوانی، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، پرتغال، جمهوری چک، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، دانمارک، رومانی، سان‌مارینو، سوئد، سوئیس، فرانسه، فنلاند، لوکزامبورگ، لیختنشتاین، مالت، مجارستان، نروژ و هلند.

۷۷.

معاهده‌ی تکمیلی الغای بردگی، خرید و فروش بردگان و نهادها و اعمال مشابه بردگی در ۳۰ آوریل ۱۹۵۷ به اجرا گذاشته شد. در ۳۱ اوت ۱۹۹۷، ۱۱۶ دولت به این معاهده پیوسته‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، اتریش، اتیوپی، اردن، اسپانیا، استرالیا، اسرائیل، اسلواکی، اسلوانی، افغانستان، اکوادور، الجزایر، انگلستان، اوکراین، اوگاندا، ایالات متحد آمریکا، ایتالیا، ایران (جمهوری اسلامی)، ایرلند، ایسلند، باربادوس، باهاما، بحرین، برزیل، بلژیک، بلغارستان، بنگلادش، بوسنی هرزگووین، بولیوی، بیلاروسیا، پاکستان، پرتغال، ترکمنستان، ترکیه، ترینیداد و توباگو، توگو، تونس، جامائیکا، جزایر سلیمان، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق لانوس، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری دومینیکن، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری عربی سوریه، جمهوری متحد تانزانیا، جیبوتی، دانمارک، دومینیک، رومانی، زامبیا، زلاندنو، ساحل عاج، سان‌مارینو، سری‌لانکا، سنت‌لوشا، سنت‌وینسنت و گرنادین، سنگاپور، سنگال، سوئد، سوئیس، سودان، سورینام، سیرالئون، سیشلز، شیلی، عراق، عربستان سعودی، غنا، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قبرس، کامبوج، کامرون، کانادا، کرواسی، کنگو، کوبا، کویت، گواتمالا، گینه، لتونی، لسوتو، لوکزامبورگ، لهستان، لیبی، ماداگاسکار، مالاوی، مالت، مالزی، مالتی، مجارستان، مراکش، مصر، مغولستان، مکزیک، موریتانی، موریس، نپال، نروژ، نیجر، نیجریه، نیکاراگوا، هائیتی، هلند، هندوستان، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۷۸.

معاهده‌ی مجازات خرید و فروش انسان‌ها و بهره‌کشی از روسپی‌گری در ۱۹۵۱ به اجرا گذاشته شد. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۷۱ دولت عضو آن بوده‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلبانی، اتیوپی، اردن، اسپانیا، اسرائیل، اسلواکی، اسلوانی، افغانستان، اکوادور، الجزایر، اوکراین، ایتالیا، برزیل،

کمیته‌ی ضد شکنجه را به موجب ماده‌های ۲۱ و ۲۲ معاهده‌ی منع شکنجه و دیگر کیفرها یا رفتارهای خشن، غیر انسانی یا تحقیرکننده امضا کرده‌اند: آرژانتین، اتریش، اسپانیا، استرالیا، اسلوواکی، اسلوونی، اکوادور، الجزایر، انگلستان، اوروگوئه، ایالات متحد آمریکا، ایتالیا، ایسلند، بلغارستان، پرتغال، ترکیه، توگو، تونس، جمهوری چک، دانمارک، زلاندنو، سنگال، سوئد، سوئیس، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، قبرس، کانادا، کرواسی، لوکزامبورگ، لهستان، لیختنشتاین، مالت، مجارستان، موناکو، نروژ، ونزوئلا، هلند، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان.

۸۱. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۳۴ دولت به معاهده‌ی اروپایی منع شکنجه و مجازات‌ها یا رفتارهای غیر انسانی یا تحقیرکننده پیوسته‌اند: آلبانی، آلمان، آندورا، اتریش، اسپانیا، استونی، اسلوواکی، اسلوونی، انگلستان، اوکراین، ایتالیا، ایرلند، ایسلند، بلژیک، بلغارستان، پرتغال، ترکیه، جمهوری چک، دانمارک، رومانی، سان‌مارینو، سوئد، سوئیس، فرانسه، فنلاند، قبرس، لوکزامبورگ، لهستان، لیختنشتاین، مالت، مجارستان، نروژ، هلند و یونان.

۸۲. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۱۳ دولت به معاهده‌ی سازمان‌های آمریکایی برای منع مجازات شکنجه پیوسته‌اند: آرژانتین، السالوادور، اوروگوئه، برزیل، پاراگوئه، باناما، پرو، جمهوری دومینیکن، سورینام، شیلی، گواتمالا، مکزیک و ونزوئلا.

۸۳. برای اطلاعات بیشتر درباره‌ی این موضوع رجوع کنید به:

Rodley, *op. cit.*, note 79.

۸۴. اصول پایه‌ای این موضوع در هفتمین کنگره‌ی ملل متحد برای پیش‌گیری از جرم و اصلاح مجرمان (میلان، ایتالیا، از ۲۶ اوت تا ۶ سپتامبر ۱۹۸۵) به تصویب رسیده است.

۸۵. معاهده‌ی کاهش موارد بی‌تابیتی در ۱۹۷۵ به اجرا گذاشته شد. در ژوئیه ۱۹۷۷، فقط ۱۹ دولت به آن پیوسته‌اند: آذربایجان، آلمان، ارمنستان، استرالیا، انگلستان، ایرلند، بوسنی هرزگووین، بولیوی، دانمارک، سوئد، کانادا، کستاریکا، کیریباتی، لتونی، لیبی، نروژ، نیجر و هلند.

بلژیک، بلغارستان، بنگلادش، بورکینافاسو، بوسنی هرزگووین، بولیوی، بیلاروسیا، پاکستان، پرتغال، توگو، جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک خلق لائوس، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری عربی سوریه، جمهوری کره، جیبوتی، رومانی، زیمبابوه، ژاپن، سری‌لانکا، سنگاپور، سنگال، سیشلز، عراق، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیلیپین، قبرس، کامرون، کرواسی، کنگو، کوبا، کویت، گینه، لتونی، لوکزامبورگ، لهستان، لیبی، مالاوی، مالی، مجارستان، مراکش، مصر، مکزیک، موریتانی، نروژ، نیجر، ونزوئلا، هائیتی، هند، هندوراس، یمن و یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو).

۷۹. در ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۱۰۲ دولت عضو معاهده‌ی منع شکنجه و دیگر کیفرها یا رفتارهای خشن، غیر انسانی یا تحقیرکننده بوده‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آلبانی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، اتریش، اتیوپی، اردن، ارمنستان، ازبکستان، اسپانیا، استرالیا، استونی، اسرائیل، اسلوواکی، اسلوونی، افغانستان، اکوادور، الجزایر، السالوادور، انگلستان، اوروگوئه، اوکراین، اوگاندا، ایالات متحد آمریکا، ایتالیا، ایسلند، برزیل، بلغارستان، بلیز، بنین، برونیدی، بوسنی هرزگووین، بیلاروسیا، پاراگوئه، باناما، پرتغال، پرو، تاجیکستان، ترکیه، توگو، تونس، جمهوری چک، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، جمهوری کره، جمهوری مولداوی، چاد، چین، دانمارک، رومانی، زلاندنو، ساحل عاج، سری‌لانکا، سنگال، سوئد، سوئیس، سومالی، سیشلز، شیلی، فدراسیون روسیه، فرانسه، فنلاند، فیلیپین، قبرس، کامبوج، کامرون، کانادا، کرواسی، کستاریکا، کلمبیا، کنیا، کوبا، کویت، کیپ‌ورده (دماغه‌ی سبز)، گرجستان، گواتمالا، گویان، گینه، لتونی، لوکزامبورگ، لهستان، لیبی، لیتوانی، لیختنشتاین، مالاوی، مالت، مجارستان، مراکش، مصر، مکزیک، موریس، موناکو، نامیبیا، نپال، نروژ، ونزوئلا، هلند، هندوراس، یمن، یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو) و یونان. در این باره رجوع کنید به:

Nigel Rodley, *The Treatment of Prisoners under International Law*, Paris / Oxford, UNESCO / Clarendon Press, 1987.

۸۰. در ۳۱ اوت ۱۹۷۷، ۴۱ دولت دو اعلامیه‌ی مربوط به شناسایی صلاحیت

۸۶. معاهده مربوط به رضایت در ازدواج، سن حداقل ازدواج و ثبت ازدواج‌ها در ۱۹۶۴ به اجرا گذاشته شد. تا ۳۱ مه ۱۹۹۷، ۲۷ کشور به آن پیوسته‌اند: آذربایجان، آرژانتین، آفریقای جنوبی، آلمان، آنتیگوا و باربودا، اتریش، اردن، اسپانیا، اسلوواکی، انگلستان، ایسلند، باربادوس، برزیل، بنین، بورکینافاسو، بوسنی هرزگووین، ترینیداد و توباگو، تونس، جمهوری چک، جمهوری دومینیکن، جمهوری سابق مقدونیه‌ی یوگوسلاوی، دانمارک، رومانی، زلاتندو، زیمبابوه، ساحل عاج، ساموا، سوئد، فنلاند، فیجی، فیلیپین، قرقیزستان، کرواسی، کوبا، گواتمالا، گینه، لهستان، مالی، مجارستان، مغولستان، مکزیک، نروژ، نیجر، ونزوئلا، هلند، یمن و یوگوسلاوی (صربستان و مونته‌نگرو).
۸۷. به عنوان مثال معاهده‌ی سازمان بین‌المللی کار (شماره‌ی ۸۷) درباره‌ی آزادی اتحادیه‌ای و پشتیبانی از حقوق اتحادیه‌ای (که در ۱۹۴۸ به تصویب رسیده و در ۱۹۵۰ به اجرا گذاشته شده) به امضای ۱۱۹ دولت رسیده است، ولی معاهده‌ی سازمان بین‌المللی کار (شماره‌ی ۱۵۱) درباره‌ی حق سازمان‌یابی و رویه‌های تعیین شرایط اشتغال در بخش عمومی (که در ۱۹۷۸ به تصویب رسیده و در ۱۹۸۱ به اجرا گذاشته شده) تا ۳۱ مه ۱۹۹۷ فقط به امضای سی دولت رسیده است. اما معاهده‌ی سازمان بین‌المللی کار (شماره‌ی ۹۸) درباره‌ی اجرای اصول حق سازمان‌یابی و مذاکره جمعی (که در ۱۹۴۹ به تصویب رسیده و در ۱۹۵۱ به اجرا گذاشته شده) تا ۳۱ مه ۱۹۹۷ بیشترین دولت‌های عضو را داشته است (۱۳۳).
۸۸. برای به اجرا درآمدن این معاهده، امضای بیست دولت لازم است. تا ۳۱ مه ۱۹۹۷ فقط ۸ دولت معاهده‌ی بین‌المللی حمایت از حقوق تمام کارگران مهاجر و اعضای خانواده‌ی آنان را امضا کرده‌اند: بوسنی هرزگووین، کلمبیا، مصر، مراکش، اوگاندا، فیلیپین، سیشلز و سری‌لانکا.
۸۹. برنامه‌ی ملل متحد برای توسعه، گزارش توسعه‌ی انسانی، ۱۹۹۴.
۹۰. در ۱۹۹۳ کمیسیون حقوق بشر گروه کار درباره‌ی حق توسعه را تأسیس کرده است. وظیفه‌ی این گروه، شناسایی موانع تحقق این حق و توصیه‌ی راه‌های غلبه بر آنهاست.

محمدجعفر پوینده، نویسنده، مترجم و جامعه‌شناس در سال ۱۳۳۳ در اشکدر یزد در خانواده‌ای فقیر متولد شد. در شش سالگی وارد دبستان شد و از ده سالگی همراه با تحصیل مشغول به کار شد. در سال ۱۳۴۹ دیپلم گرفت و در همان سال با بهترین نمرات در کنکور رشته حقوق قضایی دانشگاه تهران قبول شد. طی دوران دانشگاه از فعالان مبارزات دانشجویی در رژیم شاه بود. در سال ۱۳۵۳ برای ادامه تحصیل در رشته جامعه‌شناسی وارد دانشگاه سوربون فرانسه شد و در سال ۱۳۵۶ مدرک فوق‌لیسانس خود را از این دانشگاه دریافت کرد. طی دوران تحصیل در فرانسه همراه با دانشجویان خارج کشور به مبارزه ضد رژیم ادامه داد و در شهریور ۱۳۵۷ همزمان با انقلاب به ایران بازگشت. از ۲۵ سالگی ترجمه آثار مختلف را از زبان فرانسه شروع کرد و بیش از ۲۰ اثر به فارسی برگرداند که تا کنون تنها ۱۷ اثر به چاپ رسیده است.

پادش گرامی باد